

สลค.สาร

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๖ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘

“...เมื่อจะเริ่มงานสิ่งใด ก็ให้พยายามคิดพิจารณาให้จนเห็นจุดหมาย เห็นสาระและประโยชน์ที่แท้จริงของงานนั้นอย่างแจ่มแจ้ง แล้วจึงลงมือ กระทำด้วยความตั้งใจ มั่นใจ และด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง ให้งานดำเนินลุล่วงตลอดไปอย่างต่อเนื่อง โดยมีให้บทพระองค์เสียหาย...”

พระบรมราโชวาท ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร
ของมหาวิทยาลัยมหิดล
ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร
๕ กรกฎาคม ๒๕๓๓

เคล็ดลับสู่ความเป็น Top CEO ๑

การสถาปนาเลื่อนและตั้งสมณศักดิ์พระสงฆ์ ๑๙

กินและออกกำลังกายช่วยต้านมะเร็ง ๑๒

การประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญา (IP Valuation) ๑๔

หิ้งหนังสือ Time Traps: Proven Strategies for Swamped Salespeople ๑๗

มติคณะรัฐมนตรีที่สำคัญ ๑๘

ธรรมเตือนใจ ๒๐

ขอความช่วยเหลือ

ใน สลค.สาร ฉบับเดือนเมษายน ๒๕๔๘ ที่ผ่านมา ได้นำเสนอสรุปสาระสำคัญของแผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๘ - ๒๕๕๑ ไปแล้ว และในระหว่างนี้ทุกส่วนราชการอยู่ระหว่างจัดทำแผนปฏิบัติราชการ ๔ ปี ซึ่งมีกำหนดจะต้องแล้วเสร็จสมบูรณ์ภายในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ เพื่อที่จะได้นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารและปฏิบัติราชการของแต่ละส่วนราชการต่อไป

เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๘ มีวันสำคัญทางศาสนา คือ วันวิสาขบูชา ซึ่ง UNESCO ประกาศให้เป็นวันสำคัญสากลของโลก คณะทำงานจัดทำ สลค.สาร จึงขอเชิญชวนทุกท่านตั้งสัจจะอธิษฐานในการที่จะทำสิ่งดีงาม พัฒนาตน พัฒนาจิตใจตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา

สลค.สาร ฉบับนี้นำเสนอบทความเพื่อการบริหาร เช่น “เคล็ดลับสู่ความเป็น Top CEO” และหนังสือที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้กรุณาแนะนำคือเรื่อง “Time Traps” รวมทั้งบทความเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญาอย่าง “IP Valuation” ซึ่งล้วนเป็นประโยชน์ต่อคนทำงานทั้งในระดับบริหารและระดับปฏิบัติ นอกจากนี้ ยังมีบทความเพื่อสุขภาพที่ท่านสามารถหาอ่านได้ในเล่ม

คณะทำงานจัดทำ สลค.สาร

บทความ/ข้อความ หรือความเห็นใด ๆ ที่ปรากฏใน “สลค.สาร” เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และคณะทำงาน ฯ ไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

เจ้าของ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐
โทร. ๐-๒๒๔๐-๙๐๐๐ , ๐-๒๒๔๐-๙๐๙๐

ที่ปรึกษา

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ที่ปรึกษาประจำสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
และผู้อำนวยการสำนัก/กองทุกท่าน

ผู้จัดทำ

คณะทำงานจัดทำ สลค.สาร
boca@soc.go.th
โทร. ๐-๒๒๔๐-๙๐๐๐ , ๐-๒๒๔๐-๙๐๙๐
ตล ๔๕๔ , ๔๕๕

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ข้าราชการและลูกจ้างใน
สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีส่วนร่วม
ในการเผยแพร่ความรู้และรับรู้อาสา
ข่าวสารต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์
ต่อการปฏิบัติงานโดยรวม
และเป็นการเผยแพร่ความรู้ข่าวสาร
ให้แก่ผู้ที่สนใจทั่วไปด้วย

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ถนนสามเสน กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐
โทร. ๐-๒๒๔๓-๐๖๑๑ , ๐-๒๒๔๓-๐๖๑๓

สปค. 48/05-38

www.cabinet.thaigov.go.th

เคล็ดลับ

สู่ความเป็น

TOP CEO

ดร.บุญชัย โกศลธนากุล และ
ดร.วิมลกานต์ โกสุมาศ*

ในสหรัฐอเมริกา บริษัทยักษ์ใหญ่มักจะยอมทุ่มเงินจำนวนมหาศาลเพื่อว่าจ้าง CEO หรือ chief executive officer มาเป็นผู้บริหารสูงสุดในองค์กร โดยปกติรายได้เฉลี่ยของบรรดา CEO ใน ๒๐๐ บริษัทชั้นนำของสหรัฐฯ ๕ จะอยู่ในระดับ ๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ๕ ขึ้นไป ไม่รวมการได้รับหุ้นในบริษัทมูลค่าหลายล้านเหรียญสหรัฐฯ ๕

CEO ระดับ Top บางคนของสหรัฐฯ ๕ เช่น Sanford Weill แห่ง Travelers, Inc. มีรายได้ถึง ๔๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ๕ หรือกว่า ๒,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี ในขณะที่ประธานาธิบดีสหรัฐฯ ๕ มีรายได้หลังหักภาษีแล้วเพียง ๑๙๐,๐๐๐ เหรียญต่อปี โดยสรุปก็คือ CEO ส่วนใหญ่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ในสหรัฐฯ ๕ มีรายได้มากกว่าพนักงานธรรมดาถึง ๒๕ เท่าขึ้นไป บางคนก็มากกว่าถึง ๑๐๐ เท่าตัว

ถ้าถามว่าทำไมบริษัทจึงยอมจ่ายเงินค่าจ้างจำนวนมหาศาลเหล่านี้ให้แก่ CEO เหล่านี้

คำตอบก็คือ ยอมจ่ายให้เพื่อซื้อวิถีคิดและประสบการณ์ที่หาได้ยากในคนทั่วไป

นิตยสาร fortune และบรรดวารสารทางธุรกิจได้ทำ survey เอาไว้มากมายว่าบรรดา Top CEO ในอเมริกาจริง ๆ เขาคิดกันอย่างไร และมีวิธีบริหารอย่างไร ซึ่งคนที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือแม้กระทั่งลูกจ้างพนักงานทั่วไปน่าจะจะได้ประโยชน์จากการเรียนรู้วิถีคิดของบรรดา Top CEO เหล่านี้เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงวิถีคิดในการทำงาน

* ดร.บุญชัย โกศลธนากุล

กรรมการผู้อำนวยการสถาบันพัฒนา
ภาษา Fast English
สำนักงานใหญ่สีลม
โทรศัพท์ ๐-๒๖๓๑-๒๒๘๘

ดร.วิมลกานต์ โกสุมาศ

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมกิจกรรม
ต่างประเทศ
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม
จากรายการ New Dimensions
ทางสถานีวิทยุ FM 96.5 MHz
ทุกวันอาทิตย์ เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น.

ผู้เขียนมีข้อสังเกตสองประการสำหรับท่านผู้อ่าน

๑. วิถีคิดของผู้บริหารที่จะกล่าวถึงนี้ ไม่ใช่วิถีคิดของผู้บริหารธรรมดา ๆ แต่เป็นวิถีคิดของ near-perfect CEO หรือผู้บริหารที่เกือบสมบูรณ์แบบ
๒. CEO เหล่านี้ มีวิถีคิดเช่นนี้มาตั้งแต่ยังเป็นลูกจ้างพนักงานธรรมดา ๆ และด้วยวิถีคิดเหล่านี้ และความสามารถในการเปลี่ยนความคิดให้เป็นการกระทำ จึงก้าวกระโดดไปข้างหน้าที่สุด

วิธีคิดและบุคลิกที่มีร่วมกันของ Top CEO ในสหรัฐ ฯ

๑. มีความมั่นใจในตัวเอง

ทฤษฎีการบริหารในสหรัฐ ฯ เชื่อว่า พฤติกรรมและบุคลิกของผู้บริหารสูงสุดจะมีผลสะท้อนอยู่ในองค์กร ถ้าต้องการให้คนในองค์กรลงมือทำงานอย่างมีความมุ่งมั่น CEO ก็ต้องแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นเช่นนั้นก่อน

นอกจากนี้การเป็นผู้บริหาร สิ่งที่ต้องการทำมากที่สุดอย่างหนึ่งคือการสั่งการและมอบหมายงาน ถ้า CEO เป็นคนที่มีบุคลิกอ่อนแอขาดความเชื่อมั่น ลูกน้องก็จะขาดความเคารพเชื่อฟัง

ด้วยเหตุนี้ ลักษณะมั่นใจในตัวเองสูงจึงเป็นลักษณะแรก ๆ ที่ทุกคนมองหาใน CEO ไม่มีบริษัท หรือ head hunters รายใดที่จะว่าจ้าง CEO ที่มีบุคลิกขาดความเชื่อมั่น

คำถามก็คือ ถ้าเราเกิดมาเป็นคนขาดความมั่นใจ เพราะครอบครัว บิดา มารดา ปลูกฝังเลี้ยงดูมาให้พลาดกลัว ขอบวิตกกังวล ตัดสินใจอะไรไม่ได้จะอย่างไร

คำตอบสั้น ๆ คือ ความมั่นใจ หรือ self-esteem เป็นสิ่งซึ่งสามารถสร้างขึ้นได้ หากเราต้องการ

นอกจากนี้ บุคคลที่ยังไม่ค่อยมีบุคลิกเชื่อมั่นมากนักไม่ควรเป็นกังวลมาก จากการศึกษาประวัติ Top CEO ในสหรัฐ ฯ ผู้วิจัยพบว่าผู้นำที่ก้าวขึ้นไปถึงระดับ CEO มีมากมายที่เคยเป็นคนขาดความมั่นใจมาก่อน ยิ่งกลัว ยิ่งไม่มั่นใจ พวกเขาที่ยังขดเขยด้วยการทำงานหนัก มุมานะ พยายาม นอกจากความมุมานะแล้ว พวกเขายังสร้างความมั่นใจขึ้นมาทีละเล็กละน้อยด้วยการพยายามเอาใจไปจดจ่ออยู่จุดหมายปลายทางแทนที่จะไปจดจ่ออยู่ที่ปัญหา (focus on the objectives not the problems) ใจที่จดจ่ออยู่ที่เป้าหมายก็คือความมุ่งมั่นนั่นเอง เมื่อมีความมุ่งมั่น กิจกรรมต่าง ๆ ก็ทำได้สำเร็จลุล่วงไปได้

ในที่สุดประสบการณ์การทำงานและความมุ่งมั่นที่มีมากกว่าก็ทำให้พวกเขาเริ่มสร้างความมั่นใจในตนเองขึ้นมาได้ในที่สุด

๖. ควบคุมสติ อารมณ์ได้ดี

CEO ที่ดีจะต้องสามารถควบคุมสติ อารมณ์ แววดา สีหน้า โทนเสียง ตลอดจนกริยาอาการของตนเอง ได้อย่างที่ต้องการ บรรดา CEO ที่เราเห็นในหนังในละครที่ชอบฉุนเฉียวขว้างแฟ้มใส่ลูกน้อง อารมณ์เสีง่าย ไม่ใช่คุณลักษณะอันเป็นที่ต้องการของ CEO

การควบคุมสติอารมณ์มีความสำคัญอย่างไรต่อการบริหาร

ข้อแรก ผู้ที่ดูแลมีอารมณ์มั่นคงจะทำให้คนทำงานมั่นใจได้ว่า เราไม่ใช่คนวู่วาม ใช้วิจารณ์ญาติเป็น ไม่ใช่จะมาบริหารบริษัทโดยใช้อารมณ์นำหน้า

ข้อต่อมา ผู้บริหารที่ใช้อารมณ์และไม่ใช้อารมณ์เวลาสั่งงาน ผลออกมาจะไม่เหมือนกัน ลูกจ้าง พนักงานมักจะเต็มใจทำงาน และมีความจงรักภักดีต่อผู้บริหารที่ไม่ใช้อารมณ์มากกว่า นอกจากนี้ อารมณ์ของผู้บริหารยังมีผลกระทบต่อ mood ของพนักงาน ถ้า CEO เขาแต่ฉุนเฉียว ใช้อารมณ์สั่งงานตลอดเวลา บรรดาพนักงานก็จะเริ่มทำงานด้วยความเครียด หวาดกลัว ไร้ความสุขไปด้วย

หลายท่านเมื่อก้าวขึ้นเป็นนักบริหารอาจต้องเคยถามตนเองว่า เราควรสร้างภาพพจน์ของตนเองให้เป็นนักบริหารแบบใด แบบนักบริหารแบบใจดี (nice boss) หรือจะเป็นนักบริหารที่แค่อ่อยซื้อลูกจ้างพนักงานก็อยากเดินออกห่างให้ไกลเพราะความกลัว

CEO ในสหรัฐฯ ๙ มักจะเลือกเป็นเจ้านายที่มีฉายาว่าเป็น “nice boss” ด้วยเหตุผลหลายประการ แต่ที่สำคัญที่สุดคือด้วยเหตุผลที่ว่าลูกจ้างสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยยุคก่อนประชาธิปไตย เพราะพวกเขาไม่กลัว เสรีภาพมีโอกาสในการเลิกงาน เปลี่ยนงาน ไม่มีลูกจ้างที่มีความรู้ความสามารถมาก ๆ ที่ไหนจะนั่งอดทนกับเจ้านายที่ไม่มีเหตุผลใช้อารมณ์อยู่ตลอดเวลา ยกเว้นลูกจ้างคนนั้นจะไม่มีที่ไป ซึ่งลูกจ้างประเภทนี้ก็ไม่ใช่ว่าประเภทที่จะทำประโยชน์ให้กับบริษัทมากที่สุด

๗. มีบุคลิกน่าไว้วางใจ (honest)

มนุษย์ทุกคนมีสัญชาตญาณที่กลัวคนที่มีบุคลิกภาพไม่น่าไว้วางใจ คนพวกนี้คือคนประเภทที่ปากกับใจไม่ตรงกัน พูดอย่างทำอย่าง คนที่ขาดหลักการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามผลประโยชน์ได้ทุกวัน ไม่รักษาคำมั่นสัญญา คนที่ขาดความยุติธรรม หรือคนคดโกง

หลายคนอาจมีความขัดแย้งในใจขึ้นมาทันทีว่า จะเป็นไปได้อย่างไรที่ CEO ต้องมีบุคลิกน่าไว้วางใจ ใคร ๆ ก็รู้ว่าการธุรกิจเป็นโลกของเล่ห์กล การใช้ชั้นเชิงกลยุทธ์ การโฆษณาสินค้าที่เกินความจริง การตลาดที่แสวงหากำไรแต่ประการเดียว คนที่ honest จะก้าวขึ้นมาในวงการธุรกิจได้อย่างไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้เราต้องอย่าลืมว่า การมีชื่อเสียงว่าเป็นคนมีชั้นเชิงในการดำเนินธุรกิจ ในการวางแผน ในการเจรจา นั้น แตกต่างกับการเป็นที่รู้จักกันว่าเราเป็นคนคดโกง หลอกหลวง

คงไม่มีใครอยากจะทำธุรกิจกับคนที่เคยมีชื่อเสียงว่าโกงเงินลูกค้า หรือยกยอกเงินบริษัทมาเป็น CEO ของบริษัทตนและคงไม่มีใครต้องการทำธุรกิจกับคนที่มียศชื่อเสียงว่าเป็นปรมาจารย์แห่งการโกหกหลอกหลวง

ขณะนี้ แม้แต่บริษัท head-hunters ที่รับสมัครและคนหาบุคลากรและ CEO ให้บริษัทต่าง ๆ ในสหรัฐฯ ๙ ก็ยังให้ความสำคัญกับการจับผิด resume ถ้าพบว่าผู้สมัครงานจงใจให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ หรือเขียน resume ก็จะไม่นำชื่อบุคคลนั้นมาพิจารณาเลยเพราะมีแนวโน้มว่าจะเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ ในขณะเดียวกัน business schools ในสหรัฐฯ ๙ ก็เริ่มเปิดสอนวิชา business ethics หรือ “จริยธรรมในการทำธุรกิจ” กันอย่างกว้างขวางเพื่อปลูกฝังให้นักธุรกิจในอนาคตได้ทราบว่ามิอะไรควรทำ และไม่ควรถ้าบ่างในวงการธุรกิจ

๔. นิสัยคิดก่อนพูด

ในฐานะนักบริหาร CEO จะต้องสื่อสารกับคนอื่น ๆ ในหลายเวทีด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นรูปการเจรจา การประชุม การมอบหมายนโยบาย การกล่าวสุนทรพจน์ และอื่น ๆ และโดยปกติแล้วบรรดานักบริหารมือเยี่ยมทั้งหลาย จะต้องมีความสามารถสูงในฐานะการเป็นนักพูด

คนส่วนใหญ่เชื่ออย่างผิด ๆ ว่า ผู้บริหารที่เก่ง ๆ มีความสามารถเฉพาะตัวในการเจรจา ในการพูดแบบ เป็นธรรมชาติ (spontaneous)

ในทางปฏิบัติ คนที่เป็น CEO นั้นจะระมัดระวังให้ performance ของตนเองออกมาดีที่สุด เพราะฉะนั้น ก่อนที่จะพูดอะไร หรือเจรจาเรื่องใด มักจะมีการวางแผนเป็นขั้นเป็นตอนไว้ล่วงหน้าว่าจะพูดอะไร อย่างไร ในเวลาใด ไม่ใช่พูด หรือเจรจาตามสัญชาตญาณแบบที่คนอื่นเข้าใจ

ดังนั้น CEO จะทำงานส่วนใหญ่ขณะที่นั่งอยู่เฉย ๆ ดูเหมือนไม่ได้ทำอะไร พวกเขาจะต้องใช้เวลา คิดวางแผนล่วงหน้าอยู่ตลอดเวลาว่าจะพบลูกค้าคนไหนควรพูดอะไร เข้าประชุมครั้งนี้ต้องการอะไร การเจรจา ครั้งต่อไปจะต้องใช้กลยุทธ์แบบไหน

คนที่บุคคลภายนอกอื่น ๆ มองว่าเป็นคนเฉลียวฉลาด ปัญญาสูง ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นคนช่างคิด และ เตรียมความคิดไว้ก่อนพูดทั้งนั้น (premeditated)

คำถามประการหนึ่งคือ CEO จำเป็นต้องเป็นคนพูดเก่ง แบบน้ำไหลไฟดับหรือเปล่า

คำตอบคือ ไม่จำเป็น CEO ควรเป็นคนที่ชอบฟังและนั่งอยู่เฉย ๆ ได้ เพราะการฟังและการนั่งเฉย ๆ เป็นช่วงเวลาที่ CEO ใช้คิด ประเมินคู่สนทนา เลือกใช้ภาษา เลือกกลยุทธ์ สังเกตจุดอ่อนของอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อ วางแผนขั้นต่อไป คนที่พูดอยู่ตลอดเวลา มักจะคิดผิด พูดผิด มากกว่าคนที่อยู่ในความสงบ เพื่อเก็บข้อมูลและ พูดในยามจำเป็น

ข้อเตือนใจประการหนึ่งคือ CEO ควรหลีกเลี่ยงการพูดจาที่ไม่สุภาพ หรือการใช้คำมั่วสวาท ด่าทอ เพราะคิดว่าตนเป็น CEO จะทำอย่างไรก็ไม่มีความผิด การพูดจาไม่สุภาพเป็นการลดเกรด (degrade) ตนเอง โดยไม่จำเป็น ทำให้ลดความน่าเคารพนับถือ บั่นทอนบุคลิกภาพ และวาทะที่เปล่งออกไปขาดความเป็นสิริมงคล

อย่าลืมว่า CEO สร้างชื่อเสียง และรักษาสถานะได้ต้องสร้าง image ที่ดีด้วย เราไม่ควรสร้างภาพพจน์ อันไม่เป็นสิริมงคลแก่ตนเองให้เผยแพร่ออกไปข้างนอก

๕. มีความคิดและบุคลิกที่โดดเด่นไม่เหมือนใคร (originality and style)

การศึกษา CEO ชั้นแนวหน้าในอเมริกา พบว่าปัจจัยหนึ่งของการประสบความสำเร็จก่อนที่จะขึ้นมาเป็น CEO คือ การกล้าคิด กล้าทำ กล้าเสนอในสิ่งที่ต่างไปจากคนอื่น (can risk being different) ถ้าคิดเหมือนคนอื่นไปหมด ก็จะไม่ทำอะไรโดดเด่นออกมา

CEO ต้องมี originality ซึ่งในที่นี้คือ ความสามารถในการแก้ปัญหาเก่า ๆ ด้วยวิธีใหม่ ๆ มีความริเริ่มใหม่ ๆ อย่างเห็นได้ชัด

นอกจากนี้ก็ต้องมี style เป็นของตนเอง จะเห็นได้ว่าบรรดา CEO ทั้งหลายล้วนแต่เคยสร้างชื่อเสียงให้ตนเองว่าเป็นคนแบบใดแบบหนึ่ง อย่างเช่น

- + เป็นนักเจรจาที่มีหนึ่ง
- + เป็นนักวางกลยุทธ์ที่รอบคอบ
- + เป็น Mr.Perfectionist
- + เป็น motivator

หรือแม้กระทั่งเป็น workaholic

ตรรกะง่าย ๆ ก็คือ ถ้าเราไม่สามารถสร้างชื่อเสียงเกี่ยวกับ style ของตนเองให้โดดเด่นขึ้นมา เราก็ไม่ต่างอะไรกับคนทุกคนในบริษัท

๖. เป็นคนช่างถาม (inquisitive)

ตามปกติเราจะคิดว่าอาชีพของ CEO คือการออกคำสั่ง ให้ข้อคิดเห็น เสนอแนะ แต่การ survey CEO ในสหรัฐฯ พบว่าหน้าที่หลักประการหนึ่งของ CEO คือการบริหารด้วยการตั้งคำถาม เช่น ถามว่า คนในองค์กรคิดอะไร ปัญหาขององค์กรอยู่ที่ไหน ใครเสนอทางเลือกในการแก้ปัญหาแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด เป็นการตั้งคำถามเพื่อเก็บข้อมูลเพื่อให้รู้สถานะสุดท้ายของปัญหา และโครงการต่าง ๆ ของบริษัท

นอกจากนี้ การตั้งคำถามยังเป็นการสร้างความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกับลูกน้องคนทำงานอื่น ๆ ทำให้เขารู้สึกว่าเขามีส่วนร่วมเป็นเจ้าของงานด้วย

ผู้นำ หรือ CEO ที่ดีจริง ๆ จะต้องสามารถบริหารบริษัทได้ด้วยการตั้งคำถาม การทำตัวเป็น Mr.know-all และออกคำสั่งอย่างเดียว ไม่เป็นประโยชน์ต่อองค์กร ไม่ทำให้ผู้บริหารคนนั้นเรียนรู้ข้อมูลอะไร ไม่ช่วยให้พนักงานได้คิดริเริ่มหรือรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนเป็นเจ้าขององค์กร ดังนั้นผู้บริหารที่จะบริหารงานด้วยคำถามได้ จะต้องเป็นผู้ที่มีเมตตาสูง เพราะจริง ๆ ที่ถามส่วนใหญ่ก็รู้คำตอบอยู่แล้ว เพียงแต่ต้องการเปิดโอกาสให้คนอื่นได้มีส่วนร่วม ได้มีโอกาสแสดงออก และพัฒนาไปข้างหน้าพร้อม ๆ กัน

๗. ทำงานหนักมากกว่าคนที่อยู่ข้างเคียง (do more)

เป็นเรื่องธรรมดาที่คนที่ได้รับการ promote ให้ขึ้นสูงกว่าคนอื่น นอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถมากกว่าคนอื่นแล้ว ยังจะต้องเป็นคนที่มีเต็มใจรับงานหนักมากกว่าคนอื่นด้วย คนที่จะทำเช่นนี้ได้จะต้องถามตนเองอยู่เสมอว่า

เราจะพัฒนางานที่ทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมอีกนิดได้อย่างไร นอกเหนือจากที่ผู้บังคับบัญชาสั่งแล้ว เรามีอะไรพอจะเพิ่มให้งานสมบูรณ์ขึ้นได้บ้าง แม้ว่าจะทำงานเสร็จแล้ว มีอะไรที่เราควรจะเพิ่มเพิ่มอีกหรือไม่

๘. ให้ความสำเร็จกับการทำตัวให้เป็นที่รู้จักในแวดวงธุรกิจของตนตั้งแต่นั้น ๆ

บรรดา CEO ดัง ๆ มักจะมีชื่อเป็นที่รู้จักก่อนหน้าที่จะมาเป็นผู้บริหารระดับสูง เพราะชอบทำตัวให้เป็นที่รู้จักด้วยวิธีการต่าง ๆ นานาด้วยกัน เช่น

- + เขียนบทความลงใน newsletters ของบริษัท
- + ตีพิมพ์บทความของตนเองลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น
- + เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการวารสาร หรือหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียง
- + เป็นสมาชิกชมรมวิชาชีพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพของตนเอง

การเปิดตัวต่อสาธารณชนและสื่อมวลชนทำให้บุคคลเหล่านี้มีบุคลิกน่าเชื่อถือ เขาจึงอาจังในสายตาคนอื่น

นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้คนเหล่านี้พัฒนา network กับคนในสาขาอาชีพเดียวกันตั้งแต่นั้น ๆ ด้วย

๙. ไม่หลงอำนาจ

คนที่เริ่มขึ้นสูง มีแนวโน้มที่จะเริ่ม enjoy อำนาจ เงิน ทอง ชื่อเสียง บารมี และเริ่มมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป วางตัว เปลี่ยนไป พูดจาใช้น้ำเสียงเปลี่ยนไป

บางคน ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวถึงขั้นทำลาย บัจฉัยแห่งความสำเร็จที่มีมาแต่เดิม อย่างเช่น เริ่มวางอำนาจกับผู้คนรอบตัว ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของใคร พูดจา ดูถูกดูแคลนเอาวัดเอาเปรียบผู้ร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา ในขณะที่บัจฉัยแห่งความสำเร็จดั้งเดิมของตนคือการเป็นที่รักของผู้ใต้บังคับบัญชา และการเปิดโอกาสรับฟังข้อคิดเห็นใหม่ ๆ ความหลงอำนาจจะทำให้ผู้บริหารสื่อสารกับระดับล่างไม่ได้ ที่ฝรั่งเรียกว่า lose touch with the rest of the company

ดังนั้น คนที่จะก้าวขึ้นสูงและอยู่ได้อย่างมั่นคงก็คือ คนที่ลึก ๆ ภายในใจไม่หวั่นไหวต่ออำนาจ ยศ สรรเสริญ ไม่เปิดโอกาสให้สิ่งเหล่านี้มาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความคิดของเขาได้ง่าย ๆ

การสถาปนาเลื่อน และตั้งสมณศักดิ์พระสงฆ์

สำนักอักษณและเครื่องราชอิสริยาภรณ์

ตั้งแต่โบราณกาลมา พระมหากษัตริย์ไทยทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการสถาปนาและตั้งสมณศักดิ์พระสงฆ์ แม้ในปัจจุบัน พระราชอำนาจดังกล่าวเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๑ ซึ่งบัญญัติว่า “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจที่จะสถาปนาฐานันดรศักดิ์และพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์” และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๗ บัญญัติว่า “พระมหากษัตริย์ทรงสถาปนาสมเด็จพระสังฆราช” ประกอบกับคณะสงฆ์ได้ปกครองบังคับบัญชา ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยกรรมการมหาเถรสมาคม ได้พิจารณาเห็นว่าพระภิกษุรูปใดสมควรที่จะได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ชั้นใด ก็ให้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานสถาปนาเลื่อนและตั้งสมณศักดิ์ ในวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๕ ธันวาคมของทุกปี หรือในโอกาสอื่นอันเป็นมงคล โดยผ่านการพิจารณาเห็นชอบตามลำดับ ดังนี้

๑. เจ้าอาวาส
๒. เจ้าคณะตำบล หรือเจ้าคณะแขวง
๓. เจ้าคณะอำเภอ หรือเจ้าคณะเขต
๔. เจ้าคณะจังหวัด
๕. เจ้าคณะภาค
๖. เจ้าคณะใหญ่
๗. คณะอนุกรรมการพิจารณาสมณศักดิ์
ฝ่ายมหานิกายและธรรมยุต
๘. กรรมการมหาเถรสมาคม

สมณศักดิ์พระสงฆ์ไทยในปัจจุบัน ประเภทบวช

๑. สมเด็จพระราชาคณะชั้นพระสุพรรณบัฏหรือสุพรรณบัฏ (มีจารึก) แล้วแต่กรณี มี ๓ ชั้น

- ๑.๑ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า
- ๑.๒ สมเด็จพระสังฆราช
- ๑.๓ สมเด็จพระราชาคณะ มี ๘ อัตรา ปัจจุบันมีสมเด็จพระราชาคณะครองเต็มตามอัตรา มหานิกาย ๔ ธรรมยุต ๔

๒. พระราชาคณะ มี ๖ ชั้น (เพิ่มอัตราได้ในแต่ละชั้น)

- ๒.๑ พระราชาคณะเจ้าคณะรองชั้นหิรัญบัฏ (มีจารึก) เดิมกำหนดไว้ ๑๘ อัตรา ต่อมาปี ๒๕๔๔ และปี ๒๕๔๗ ทรงพระกรุณาโปรดเพิ่มอีก ๒ อัตรา คือ พระพรหมวชิรญาณ และพระพรหมคุณาภรณ์ตามลำดับ ทำให้มี ๒๐ อัตรา ปัจจุบันพระราชาคณะเจ้าคณะรองได้มรณภาพไป ๒ รูป ทำให้เหลือ ๑๘ รูป มหานิกาย ๑๑ ธรรมยุต ๗ เช่น พระพรหมจริยาจารย์, พระพรหมเมธี
- ๒.๒ พระราชาคณะเจ้าคณะรองชั้นสังฆยาบัตร (ไม่มีจารึก) ปัจจุบันไม่มีการพระราชทานสมณศักดิ์ชั้นนี้แล้ว
- ๒.๓ พระราชาคณะชั้นธรรม มี ๔๕ อัตรา ปัจจุบันมีพระราชาคณะชั้นธรรมครองอยู่ ๔๒ อัตรา มหานิกาย ๒๘ ธรรมยุต ๑๔ เช่น พระธรรมกิตติวงศ์, พระธรรมโสภณ
- ๒.๔ พระราชาคณะชั้นเทพ มี ๘๖ อัตรา ปัจจุบันมีพระราชาคณะชั้นเทพ ครองอยู่ ๘๔ อัตรา มหานิกาย ๕๔ ธรรมยุต ๓๐ เช่น พระเทพโสภณ, พระเทพกวี
- ๒.๕ พระราชาคณะชั้นราช มี ๑๙๓ อัตรา ปัจจุบันมีพระราชาคณะชั้นราช ครองอยู่ ๑๘๗ อัตรา มหานิกาย ๑๓๔ ธรรมยุต ๕๔ เช่น พระราชสุธี, พระราชดิลก
- ๒.๖ พระราชาคณะชั้นสามัญ มี ๔๒๙ อัตรา ปัจจุบันมีพระราชาคณะชั้นสามัญ ครองเต็มตามอัตรา มหานิกาย ๓๐๐ ธรรมยุต ๑๒๙ เช่น พระศรีญาณโสภณ, พระกวีวงศ์

๓. พระครูสัญญาบัตร มี ๔ ชั้น (ไม่จำกัดอัตรา)

- ๓.๑ พระครูสัญญาบัตรชั้นพิเศษ
- ๓.๒ พระครูสัญญาบัตรชั้นเอก
- ๓.๓ พระครูสัญญาบัตรชั้นโท
- ๓.๔ พระครูสัญญาบัตรชั้นตรี

๔. พระฐานานุกรม คือ ตำแหน่งสมณศักดิ์ โดยมีพระบรมราชานุญาตให้สมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระราชาคณะ และพระราชาคณะทุกชั้นแต่งตั้งประดับเกียรติยศสมณศักดิ์ได้ตามฐานานุกรมศักดิ์ชั้นนั้น ๆ เช่น พระมหานายก, พระครูปลัดสัมพิพัฒนอุดาจารย์

- ๔.๑ สมเด็จพระสังฆราช ทรงตั้งพระราชาคณะและพระครูฐานานุกรมได้ ๑๕ อัตรา (ตั้งพระราชาคณะได้ ๒ อัตรา โดยขอพระราชทานตั้งรวมอยู่ในจำนวนตามข้อ ๒.๖ หากพระราชาคณะรูปที่สมเด็จพระสังฆราชทรงตั้งนี้ได้เลื่อนสมณศักดิ์ขึ้นไป ก็ทรงตั้งทดแทนได้ โดยขอพระราชทานตั้งพระสงฆ์รูปอื่นแทนตามข้อ ๒.๖ เช่นนี้เรื่อยไป)

- ๔.๒ สมเด็จพระราชาคณะ ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๑๐ อัตรา
- ๔.๓ พระราชาคณะเจ้าคณะรอง ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๘ อัตรา
- ๔.๔ พระราชาคณะชั้นธรรม ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๖ อัตรา
- ๔.๕ พระราชาคณะชั้นเทพ ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๕ อัตรา
- ๔.๖ พระราชาคณะชั้นราช ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๔ อัตรา
- ๔.๗ พระราชาคณะชั้นสามัญ ตั้งพระครูฐานานุกรมได้ ๓ อัตรา

๕. พระภิกษุสามเณรเปรียญคือ พระภิกษุสามเณรที่สอบไล่ได้ทางบาลีตั้งแต่เปรียญธรรมสามประโยค ถึงเปรียญธรรมเก้าประโยค (ไม่จำกัดอัตรา)

อนึ่ง **พระพิธีธรรม** คือ สมณศักดิ์พระสงฆ์ประเภทหนึ่ง (ไม่พระราชทานแก่พระสงฆ์ แต่พระราชทานให้แก่วัด) พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดจากวัดที่เป็นพระอารามหลวงเป็นส่วนมาก เช่น วัดมหาธาตุ, วัดสุทัศนเทพวราราม (ไม่ระบุพระสงฆ์ วัดใดที่มีได้ทรงพระกรุณาโปรดจะไม่สามารถตั้งพระสงฆ์ในวัดเป็นพระพิธีธรรมได้ แม้วัดนั้นจะมีพระสงฆ์ซึ่งเคยเป็นพระพิธีธรรมจากวัดที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดมาแล้วก็ตาม) ทางวัดจะคัดเลือกวัดละ ๑ สำหรับ ๗ ละ ๔ รูป เป็นพระพิธีธรรม (มีสำรองได้) เพื่อสวดในงานทรงบำเพ็ญพระราชกุศลต่าง ๆ โดยไม่จำกัดสมณศักดิ์

ในการสถาปนาสมณศักดิ์พระสงฆ์ในข้อ ๑ และข้อ ๒.๑ ต้องมีพระราชพิธีจารึกพระสุพรรณบัฏ (๑.๑, ๑.๒) สุพรรณบัฏ (๑.๓) และหิรัญบัฏ (๒.๑) แล้วแต่กรณี

ปี ๒๕๔๗ ได้มีพระราชพิธีสถาปนาสมณศักดิ์พระสงฆ์ชั้นหิรัญบัฏ รวม ๓ รูป ดังนี้

๑. **พระพรหมคุณาภรณ์** (ประยุทธ์ ปยุตฺโต ป.ธ. ๙) วัดญาณเวศกวัน อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม ในวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗ ในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
๒. ในวโรกาสพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๗ ๒ รูป คือ
 - ๒.๑ **พระพรหมมงคลจารย์** (ปั้น ปญฺญานนฺโท ป.ธ. ๔) วัดชลประทานรังสฤษฎ์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี
 - ๒.๒ **พระพรหมเมธาจารย์** (คณิศร์ เขมวฺโส ป.ธ. ๙) วัดบูรณศิริมาตยาราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

ในการเชิญหิรัญบัฏไปถวายแด่ พระพรหมมงคลจารย์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เมื่อวันที่จันทร์ที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ **เลขาธิการคณะรัฐมนตรี** เป็นผู้เชิญหิรัญบัฏ พร้อมด้วยผู้อำนวยการสำนักอลักษณ์และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และเจ้าหน้าที่จากสำนักอลักษณ์และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ สำนักพระราชวัง สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ และกรมการศาสนา ได้เชิญเครื่องประกอบสมณศักดิ์ไปถวายในการนี้ด้วย

กิน และ ออกกำลังกาย

ช่วยต้านมะเร็ง

สถานวิทยามะเร็งศิริราช

ที่มา : siriraj E-public Library

www.si.mahidol.ac.th/sidoctor/e-pl

ความสมดุลที่ละเอียดอ่อนกว่าร่างกาย

◆ ทุกคนรู้ว่าการกินอาหารที่ดีมีประโยชน์จะป้องกันโรคมะเร็งได้ แต่อาจจะไม่รู้ว่าการรักษาความสมดุลของพลังงาน (แคลอรี) ที่กินเข้าไปกับพลังงานที่ร่างกายเผาผลาญจะเป็นส่วนสำคัญในการป้องกันโรค ถ้าขาดสมดุลจะทำให้เกิดโรคได้ โดยเฉพาะโรคมะเร็ง

◆ แคลอรีที่ร่างกายได้รับเกินความจำเป็นเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ผู้ที่มีน้ำหนักตัวเกินเฉลี่ยร้อยละ ๒๐-๓๐ จะเสี่ยงต่อโรคมะเร็งเพิ่มขึ้น

◆ แคลอรีส่วนเกินนี้ เกิดจากการกินอาหารมากเกินความจำเป็น โดยเฉพาะอาหารที่มีไขมันจากสัตว์

แล้วควรทำอย่างไร

◆ ควรกินอาหารให้เป็น กินอย่างมีสุขภาพ

◆ รักษาน้ำหนักตัวให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน อย่าให้อ้วน จะลดความเสี่ยงต่อโรคมะเร็ง ความดันเลือดสูง เบาหวาน หัวใจ และโรคอัมพฤกษ์ ฯลฯ

การลดแคลอรีส่วนเกินจะต้านมะเร็งได้

◆ ในสัตว์ทดลอง ถ้าให้อาหารจำกัด (จำกัดแคลอรี) จะเกิดมะเร็งน้อยกว่าให้กินอาหารตามปกติ

◆ ในมนุษย์ แคลอรีส่วนเกินจะเป็นจุดเริ่มการกลายพันธุ์ของยีนภายในเซลล์ ทำให้ร่างกายไม่สามารถควบคุมการเจริญเติบโตของเซลล์ เกิดเซลล์มะเร็งขึ้นในร่างกาย

◆ เมื่อกินแคลอรีน้อยจะกระตุ้นสารแอนติออกซิแดนท์มาซ่อมแซมโมเลกุลของดีเอ็นเอ ทำให้ยีนกลายสภาพเข้าสู่ปกติ เซลล์ก็จะทำงานเป็นปกติ

ไขมันบ่อเกิดของแคลอรีส่วนเกิน

◆ แคลอรีส่วนเกินทำให้เกิดมะเร็งมากกว่าจากไขมัน หรือแคลอรีส่วนเกินร่วมกับไขมันจะทำให้เกิดมะเร็งได้ง่ายขึ้น

◆ พบว่าคนที่กินไขมันน้อย แต่กินอาหารอื่นที่มีแคลอรีสูง ก็ยังเกิดมะเร็งได้

◆ ในชีวิตประจำวัน ไขมันจะเป็นส่วนสำคัญที่ให้พลังงาน และอาหารที่มีแคลอรีสูงก็มักจะมีไขมันมากด้วย

การเกิดมะเร็งเป็นกระบวนการซับซ้อนแม้ว่าจะลดไขมันแล้ว อย่าลืมว่ายังมีสาเหตุอื่น ๆ (สารก่อมะเร็ง) ทำให้เกิดมะเร็งได้

ผลของแคลอรีในมนุษย์

◆ คนที่กินอาหารที่มีแคลอรีสูงมักจะอ้วน คนอ้วนมักจะสัมพันธ์กับโรคมะเร็ง

◆ คนอ้วนจะมีไขมันสะสมในร่างกายมาก ไขมันจะเปลี่ยนฮอร์โมนบางชนิดให้กลายเป็นฮอร์โมนเพศหญิง (เอสโตรเจน)

โดยเฉพาะในสตรีวัยหมดประจำเดือนแล้ว ทำให้เกิดโรคมะเร็งเต้านมได้

◇ ควรรักษาน้ำหนักตัวให้อยู่ในเกณฑ์พอดี ลดอาหารไขมัน จะลดความเสี่ยงต่อโรคมะเร็ง โรคหัวใจ ความดันเลือดสูง เบาหวาน ฯลฯ

◇ คนที่มีน้ำหนักตัวเท่ากัน อาจจะมีสัดส่วนของไขมัน และกล้ามเนื้อไม่เท่ากัน จึงอาจจะมีความเสี่ยงในการเกิดมะเร็งต่างกัน ถ้าทำให้น้ำหนักตัวลดลงสัก ๕ กิโลกรัม อาจจะไม่เป็นมะเร็ง แต่ถ้าน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นอีก ๑๐ กิโลกรัม อาจจะเป็นมะเร็งได้ง่าย !

ออกกำลังกายเพื่อรักษาสมาดุลของแคลอรี

- ◇ การออกกำลังกายเป็นส่วนสำคัญในการรักษาสมาดุลของแคลอรี ทำให้ร่างกายมีสุขภาพดี ต้านทานการเกิดมะเร็งได้
- ◇ การวิจัยพบว่า คนที่ไม่ค่อยเคลื่อนไหวร่างกาย นั่ง ๆ นอน ๆ อยู่เฉย ๆ จะเป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่มากกว่าคนที่อยู่เฉยไม่ได้
- ◇ สตรีชาวอเมริกันที่เล่นกีฬาเสมอ ๆ จะเป็นมะเร็งเต้านมน้อยกว่าร้อยละ ๓๕ และเป็นมะเร็งมดลูกน้อยกว่าร้อยละ ๖๐ เมื่อเปรียบเทียบกับคนที่ไม่เคยเล่นกีฬาเลย
- ◇ การออกกำลังกาย การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อจะเป็นการสลายไขมัน เป็นการลดบ่อเกิดของฮอร์โมนเอสโตรเจน ทำให้เกิดมะเร็งเต้านมและมะเร็งของอวัยวะสืบพันธุ์สตรีลดน้อยลงด้วย
- ◇ ตำแหน่งที่มีการสะสมไขมันก็มีความสำคัญ เช่น ไขมันที่รอบ ๆ เอว จะมีอันตรายมากกว่าไขมันที่บริเวณต้นขา จากการวิจัยพบว่าคนที่มีการเคลื่อนไหวของร่างกายอยู่เสมอ ๆ จะเป็นมะเร็งน้อยกว่าคนอืดอาด

หลักการออกกำลังกาย

- ◇ เลือกการออกกำลังกายวิธีที่ชอบและสนุกโดยสม่ำเสมอ
- ◇ ออกกำลังกายอย่าหักโหม ดูกำลังของตนเอง ค่อยเป็นค่อยไป ประมาณ ๓๐ นาที ทุกวัน
- ◇ รวมถึงการที่ร่างกายมีการเคลื่อนไหวอื่น ๆ ด้วย เช่น ขึ้นลงบันได เดิน เต้นรำ ขี่จักรยาน หรือเดินอย่างน้อยวันละ ๒ กิโลเมตร ทุก ๆ วัน

บันได ๙ ขั้น

ในการปฏิบัติตัวเพื่อกำจัดแคลอรีส่วนเกิน

๙. อย่ากังวลใจกับการมีคนอื่นมาทักหรือวิจารณ์รูปร่างของเรา เช่น ผอมไป อ้วนไป จะทำให้ผลอกินจะได้รับแคลอรีเข้าไปมาก หรือลดแคลอรีเร็วเกินไปจะเกิดอันตรายได้

๘. การลดหรือเพิ่มน้ำหนักตัวต้องค่อยเป็นค่อยไป อย่าหักโหมให้ได้ตามความต้องการในระยะเวลานั้น

๗. ในกรณีที่ร่างกายผอมโดยพันธุกรรม แม้กินมากก็ไม่อ้วน แต่จะได้แคลอรีมากเกินไป

๖. หลีกเลี่ยงนิสัยการทำให้อาหารน่ากินโดยใช้ไขมัน เช่น อาหารเจ (ดูจะมันมาก) จะมีอันตรายเช่นกัน

๕. ควรลดอาหารที่ลดไขมันจากการเตรียมอาหาร เช่น อาหารปิ้ง ย่างหรืออบ รวมทั้งของหวานต่าง ๆ อาหารเหล่านี้แม้ว่าจะไม่มีไขมันมาก แต่ก็มีแคลอรีสูง

๔. อย่าใช้วิธีกินอาหารเป็นการดับความเครียด

๓. ต้องกินอาหารที่ประกอบด้วย ผัก ผลไม้ และเมล็ดธัญพืชทุกวัน เพราะมีไขมันน้อย แต่มีวิตามิน เกลิโอแร่ และกากใยมาก

๒. กินอิ่มแค่พอดี อย่ากินมากจนเกินไป

๑. อย่าปล่อยให้หิวจัดจนเกินไป เพราะจะทำให้กินได้ทุกอย่างที่ขวางหน้า โดยไม่คำนึงถึงแคลอรีทั้งสิ้น

การประเมินมูลค่า ทรัพย์สินทางปัญญา (IP Valuation)

ปรีดา ยั่งสุขสถาพร
สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ
preeda@nia.or.th

ในระบบเศรษฐกิจรอบ ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา ที่ดินและแรงงานเป็นปัจจัยหลักของการพัฒนาระบบเศรษฐกิจเนื่องเพราะความผูกพันระหว่างการใช้แรงงานเข้มข้นบนผืนดินซึ่งได้แปรเปลี่ยนมาเป็นผลผลิตทางการเกษตรสร้างมูลค่าให้แก่เศรษฐกิจของประเทศและสังคมผ่านการค้าขายหรือแลกเปลี่ยน ครั้นเมื่อเทคโนโลยีพัฒนาก้าวหน้าพร้อมกับการพัฒนาระบบเศรษฐกิจการเงินของสังคม เงินตราได้ปริวรรตเป็นทุนอย่างหนึ่งซึ่งสามารถใช้เป็นสื่อกลางในการซื้อขายแลกเปลี่ยนได้อย่างเสรี เงินเป็นทั้งเครื่องมือในการบ่งชี้มูลค่าของสินค้า ผลิตภัณฑ์และบริการ ในขณะเดียวกันความก้าวหน้าของตลาดเงิน ตลาดทุนก็ได้ทำให้เงินกลายเป็นสิ่งที่มีมูลค่าโดยตัวของมันเอง สามารถสร้างรายได้จากการซื้อขายแลกเปลี่ยนหรือรับฝาก ในที่สุดแล้วเงินตราก็ได้กลายเป็นทุนที่มีความสำคัญยิ่งยวดในระบบเศรษฐกิจ สามารถใช้ในการแลกเปลี่ยนได้ที่ดินและแรงงาน จากเดิมที่เป็นเพียงเครื่องมือสื่อกลางในการติดต่อทำมาค้าขาย จนกระทั่งคำว่า เงิน และทุน ในบางครั้งก็ใช้สื่อความหมายว่า เป็นสิ่งเดียวกัน ซึ่งเงินในแง่ของการดำเนินธุรกิจมักจะใช้คำว่า “ทุน” แทน และเมื่อทุนกลายเป็นปัจจัยหลักในการประกอบธุรกิจ ทุนจึงอาจใช้ในการตีมูลค่าของสิ่งต่าง ๆ ตั้งแต่วัตถุดิบ เครื่องมือ อุปกรณ์ตลอดจนตัวสินค้าและบริการเอง

ปัจจุบัน เป็นยุคสมัยที่เศรษฐกิจในสังคมโลกขับเคลื่อนด้วยความรู้เป็นหลัก เพราะความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็วและแพร่หลาย ประกอบกับความเจริญทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยเฉพาะการขายตัวของการใช้อินเทอร์เน็ต ทำให้ต้นทุนในการแสวงหาและแพร่กระจายความรู้ถูกลงมาก ยิ่งข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการประกอบอุตสาหกรรมสามารถแสวงหาได้ง่ายและสะดวกเท่าไร ยิ่งเป็นการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตมากขึ้นโดยลำดับ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาความรู้อย่างต่อเนื่อง และความรู้ใหม่ ๆ ก็นำไปสู่การพัฒนาธุรกิจใหม่ ๆ เป็นวิวัฒนาการเช่นนี้เรื่อยไป จึงได้กล่าวกันว่าเศรษฐกิจในปัจจุบันมีความรู้เป็นแรงขับเคลื่อนนั่นเอง

เมื่อความรู้กลายเป็นปัจจัยสำคัญแล้ว การจะส่งเสริมให้มีการสร้างความรู้ใหม่ ๆ ขึ้นอย่างสม่ำเสมอจึงต้องมีกลไกในการปกป้องผู้ที่สร้างความรู้นั้น ๆ มิให้ผู้อื่นสามารถหยิบฉวยไปใช้อย่างเสรีโดยไม่มีขอบเขต เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว จะไม่มีแรงจูงใจให้มีการสร้างความรู้ที่มากพอ ซึ่งในที่สุดแล้วกระบวนการในการปกป้องสิทธิของเจ้าของหรือผู้สร้างความรู้ ได้พัฒนามุมมองจนกลายเป็นว่าความรู้ คือทรัพย์สินประการหนึ่ง ที่จับต้องไม่ได้ แต่ได้รับการพิทักษ์ปกป้องโดยระบบสังคม ระเบียบ กฎหมาย ผู้ที่มีสิทธิในความรู้นั้นจะเป็นผู้ที่ถือครองทรัพย์สินอย่างหนึ่ง เฉกเช่นเดียวกับการยึดถือทรัพย์สินอื่น เช่น บ้าน รถยนต์ ทองคำ โดยมีการบัญญัติคำศัพท์ให้เป็นพิเศษว่าเป็น ทรัพย์สินทางปัญญา ในภาษาอังกฤษเรียกว่า Intellectual Property (IP)

ดังนั้น ทรัพย์สินทางปัญญา จึงเป็นสิ่งที่สามารถครอบครองได้ โดยรัฐรับรองสิทธิในการครอบครองดังกล่าวในรูปของสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า ผู้ที่เป็นเจ้าของจึงมีสิทธิในการใช้ ดัดแปลง ทำซ้ำ แก้ไขประการใดก็ได้ ตราบเท่าที่ไม่ไปกระทบสิทธิของผู้อื่น สิทธิที่ว่านี้รวมไปถึงการซื้อและขาย “สิทธิ” เองด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทรัพย์สินทางปัญญาจึงเป็นทรัพย์สินที่อาจมีค่า มีราคา สามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ อย่างไรก็ตามปัญหาเกิดขึ้นเมื่อผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญาหรืออีกนัยหนึ่งคือผู้สร้างความรู้หรือเจ้าของความรู้ นั้น ต้องการนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ บางกรณีอาจมี “ทุน” ไม่พอ จำเป็นต้องกู้ยืมบุคคลหรือสถาบันการเงินเพื่อให้ได้ “ทุน” มาใช้ในการเริ่มต้นผลิตเชิงอุตสาหกรรม โดยปกติการกู้ยืมมักจะต้องใช้บุคคลหรือหลักทรัพย์ต่าง ๆ ในการค้ำประกันเพื่อเป็นการรับรองว่าจำนวนเงินที่กู้ยืมไปนั้นจะมีการชำระคืนแน่นอน ซึ่งหลักทรัพย์ที่นำมาใช้ในการค้ำประกันการกู้ยืมมีหลากหลายประเภท เช่น บัญชีเงินฝาก ตั๋วสัญญาใช้เงิน ใบประทวนสินค้า ฯลฯ แต่ที่นิยมใช้กันมากที่สุด คือ ที่ดิน โดยผู้กู้เพียงแต่แสดงหลักฐานโฉนดที่ดิน หรือหนังสือสำคัญแสดงสิทธิในที่ดินเพื่อใช้ในการค้ำประกันการกู้ยืม สถาบันการเงินที่ปล่อยกู้ ก็จะทำการประเมินมูลค่าของที่ดินนั้นและจะกำหนดวงเงินกู้โดยพิจารณาจากมูลค่าของที่ดินนั้นนั่นเอง

กลไกการดำเนินการลักษณะนี้กลับเป็นจุดอ่อนยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในยุคที่ขับเคลื่อนระบบด้วยความรู้ เพราะผู้ที่เป็นเจ้าของความรู้นั้นส่วนมากไม่ใช่ผู้ประกอบการแต่ดั้งเดิม โดยอาจเป็นนักวิชาการ อาจารย์ หรือนักวิจัยในหน่วยงานต่าง ๆ เมื่อต้องการนำความรู้ที่ค้นพบใหม่นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงพาณิชย์ ก็ต้องการเงินลงทุนเพื่อดำเนินการด้วย หากมีไม่พอก็จำต้องกู้ยืม เมื่อเข้าสู่ระบบสถาบันการเงินก็จำเป็นต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน หากเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญานั้นมีที่ดินที่มีมูลค่าเพียงพอก็คงไม่มีปัญหาในการกู้ยืม แต่หากไม่มีที่ดินหรือมีที่ดินแต่มูลค่าไม่เพียงพอต่อการค้ำประกันการกู้ยืมได้ จะทำอย่างไร

ในเมื่อทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งเฉกเช่นที่ดิน ในทางทฤษฎีจึงสมควรใช้แทนกันได้ แต่ในทางปฏิบัตินั้น กลับไม่เป็นที่ยอมรับ เจ้าของความรู้จึงไม่สามารถแปลงทรัพย์สินทางปัญญาให้เป็นทุนได้ ในขณะที่เอกสารในการแสดงสิทธิเป็นแผ่นกระดาษเหมือนกัน เพียงแต่โฉนดที่ดินนั้นมีราคาที่ชัดเจน ส่วนความรู้กลับไม่มี ทั้ง ๆ ที่เราอ้างว่าความรู้ เป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญของเศรษฐกิจ แต่กลับกลายเป็นว่าไม่สามารถกำหนดมูลค่าให้แก่ความรู้ได้ ยังคงต้องอาศัยที่ดินเป็นเครื่องมือไม่แตกต่างอะไรจากเศรษฐกิจยุคเกษตรกรรมเมื่อ ๑๐๐ ปีก่อน

ในทางกลับกันหากเราต้องการสนับสนุนให้เกิดธุรกิจนวัตกรรมซึ่งเป็นการสร้างสิ่งใหม่ที่เกิดจากการใช้ความรู้และความคิดสร้างสรรค์ที่มีประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมนั้น สมควรได้รับการสนับสนุนทั้งจากภาครัฐและเอกชน แต่ทว่าเมื่อจะมีการแปลงเทคโนโลยีในทรัพย์สินทางปัญญาไปสู่การผลิต กลับพบปัญหาคอขวดในเรื่องทุน เพราะไม่สามารถแปลงทรัพย์สินทางปัญญาให้เป็นทุนได้

หากประเทศไทยต้องการเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้จริง จำเป็นต้องสร้างกลไกใหม่ขึ้นมาเพื่อให้มีการแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทุนได้ ซึ่งทั้งนี้จะต้องอาศัยกลไกการประเมินมูลค่าของทรัพย์สินทางปัญญา (IP Valuation) ที่มีความน่าเชื่อถือเพียงพอ สามารถชี้มูลค่าที่แท้จริงของทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นมูลค่าในความหมายและนัยที่ต่างจากมูลค่าของที่ดิน เพราะเทคโนโลยีในทรัพย์สินทางปัญญานั้นประกอบด้วยมูลค่าทั้งทางด้านการผลิตในอนาคตซึ่งเป็นมูลค่าทางธุรกิจ โอกาสในการผลิตซึ่งได้รับการคุ้มครองในช่วงระยะเวลาหนึ่งตามสิทธิบัตร และมูลค่าของการคิดค้นความรู้ นั้น การประเมินมูลค่าของทรัพย์สินทางปัญญาจึงต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้หลากหลายทั้งทางการเงินและเทคโนโลยี โดยบางกรณีอาจต้องทำการเปรียบเทียบกับทรัพย์สินทางปัญญาที่มีความคล้ายคลึงกันกับต่างประเทศด้วย

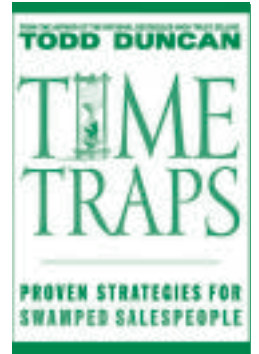
หากมีกลไกการประเมินมูลค่าของทรัพย์สินทางปัญญาที่มีความน่าเชื่อถือแล้ว ก็เท่ากับว่าสามารถแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทุนได้สำเร็จ และทะลายปัญหาช่องว่างเรื่องทุนในการประกอบการให้หมดไป อันจะเป็นการส่งเสริมให้มีการสร้างความรู้เพื่อนำไปสู่เชิงพาณิชย์มากยิ่งขึ้น และทำให้เศรษฐกิจของประเทศพัฒนาตามไปกลายเป็นเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยความรู้อย่างแท้จริงในที่สุด

ถึง

หนังสือ

Time Traps: Proven Strategies for Swamped Salespeople

โดย Todd Duncan

ในทางธุรกิจ คำว่า “ผลิตภาพ” เป็นคำยอดฮิตแห่งปี แต่แม้ว่าเราจะได้พยายามสักปานใดหรือมีคู่มือการบริหารมากเพียงใด เรายังประสบกับคำว่าล้มเหลวอันเกิดจากความล่าช้า ไม่เป็นไปตามกำหนดเวลา และยังคงจมอยู่กับปัญหาเดิม ๆ

Time Traps เป็นหนังสือที่นำเสนอกลยุทธ์ที่ผ่านการพิสูจน์แล้ว ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญผิดในการบริหารเวลา รวมถึง “กับดักเวลา” ซึ่งเราสามารถเรียนรู้และนำมาใช้เป็นแนวทางการวางแผนการทำงานในแต่ละวัน

กับดักเวลาทำให้เราสูญเสียพลังงาน เวลา และยังคงขยควความสำเร็จในชีวิตจากเราไปได้ ในแต่ละวันเราอาจต้องใช้เวลาไปกับการทำงานและเรื่องต่าง ๆ ที่เราเห็นว่าสำคัญ แต่ในขณะเดียวกัน เรายังจะสูญเสียเวลาไปกับเรื่องที่ไม่มีความสำคัญ แล้วเราจะมึวิธีในการใช้เวลาอย่างไร

สำหรับกับดักเวลาที่ทำให้เราต้องเสียเวลาประกอบด้วย

๑. การติดอยู่ในภาพลักษณ์ของตัวเอง (The Identity Trap) ที่ส่งผลให้ความคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ อยู่ในกรอบเดิม ไม่มีการพิจารณาทบทวนเพื่อปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงตัวเอง

๒. การให้เวลากับเรื่องที่ไม่จำเป็น (The Organization Trap) เกิดจากการที่ไม่จัดลำดับความสำคัญก่อน-หลังของงานหรือสิ่งที่จะทำ และมักจะกระทำเรื่องเล็ก ๆ ง่าย ๆ ก่อนเรื่องสำคัญหรือเรื่องยาก ๆ เสมอ

๓. การตอบรับเกินพอดี (The Yes Trap) เกิดจากการตอบรับที่จะทำงานให้แก่ทุกคนโดยไม่ได้คำนึงถึงเวลาหรือขีดความสามารถที่เรามีอยู่ หรืออาจเกิดจากความต้องการที่จะได้รับความเชื่อถือไว้วางใจจากผู้อื่นมากเกินไป

๔. การรวมทุกเรื่องไว้ทำเอง (The Control Trap) เกิดจากการเชื่อว่าเราจะสามารถทำงานทุกชิ้นได้ด้วยตนเอง โดยไม่ใช้แนวคิดการทำงานเป็นทีม และอาจเกิดจากความต้องการที่จะได้รับผลประโยชน์จากการทำงานชิ้นนั้น

๕. การหมดเวลาไปกับเทคโนโลยีใหม่ (The Technology Trap) เกิดจากการให้เวลากับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น คอยรับ-ส่ง e-mail ค้นหาข้อมูลใน Internet หรือคอยแต่จะแสวงหาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้แทนที่ของเดิมทั้งที่ยังใช้การได้ดีอยู่

๖. การหมดเวลาไปกับการดูแลลูกค้าปัจจุบัน (The Quota Trap) เกิดจากการมุ่งรักษาความสัมพันธ์อันดีเฉพาะกับลูกค้าเดิม เพื่อให้อยู่กับเราได้นานที่สุด

๗. การนึกถึงแต่สิ่งผิดพลาดในอดีต (The Failure Trap) เกิดจากการที่คอยจดจำแต่ความผิดพลาดหรือจุดอ่อนของตัวเอง

๘. การหลงใหลในความสำเร็จ (The Party Trap) เกิดจากการมองว่าความสำเร็จเป็นเรื่องของ “คุณค่าทางวัตถุ” มากกว่า “คุณค่าทางจิตใจ”

Duncan เห็นว่า แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเวลา (Time Management) ยังไม่สมบูรณ์ เพราะเราไม่สามารถจัดการหรือควบคุมเวลาได้ แต่เราสามารถจัดการกับความคิดและการกระทำของเราได้ ดังนั้น การจัดการงานหรือกิจกรรมที่จะทำ (Task Management) จึงเป็นคำตอบที่แท้จริงของการหลุดออกจากกับดักเวลา เขาได้เสนอให้มีการใช้เวลาในเรื่องที่จะให้ประโยชน์ตอบแทนอย่างแท้จริง อันได้แก่ การดูแลสุขภาพทั้งกายใจ การจัดการด้านการเงิน การรักษาความสัมพันธ์อันดีกับคนสำคัญ การแสวงหาความรู้และเป้าหมายในชีวิตของตนเอง ดังนั้น หนทางที่จะออกจากกับดักเวลา คือ การปรับเปลี่ยนกิจกรรมที่เราใช้เวลากับมัน โดยมี ๒ เรื่องที่เราต้องหาคำตอบให้ได้คือ

- เราสูญเสียเวลาไปกับเรื่องต่าง ๆ อย่างไร

- มีวิธีการใดในการให้เวลากับสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถให้ชีวิตที่เราประสงค์จะให้

หากเราสามารถหาคำตอบได้อย่างชัดเจนและเป็นจริง เราจะรู้จักตัวตนที่แท้จริงของตนเอง และรู้หนทางไปสู่เป้าหมายที่เราวางไว้ รวมทั้งสามารถจัดลำดับความสำคัญในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละวันให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้

มติคณะรัฐมนตรีที่สำคัญ

เรื่อง การเตรียมการรักษาความปลอดภัยอาคารสถานที่ต่าง ๆ

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๘ นายกรัฐมนตรีเสนอว่า ตามที่ได้เกิดเหตุการณ์วางระเบิดที่อำเภอเมืองสงขลาและอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อคืนวันอาทิตย์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๘ ทำให้ประชาชนเสียชีวิตและบาดเจ็บ ตลอดจนทรัพย์สินของทางราชการและเอกชนได้รับความเสียหายเป็นอันมาก นั้น แสดงให้เห็นว่า ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนรุนแรงมากกว่าที่หลายฝ่ายเข้าใจ แม้ว่ารัฐบาลจะได้เร่งดำเนินการด้านต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมทั้งได้มีนโยบายสร้างความปรองดองและใช้แนวทางสันติวิธีในการคลี่คลายปัญหาและสร้างบรรยากาศของความสามัคคีของคนในชาติแล้วก็ตาม แต่กลุ่มคนที่ก่อเหตุดังกล่าวก็ยังคงที่จะลอบก่อเหตุร้าย เท้าที่ผ่านมามีการดำเนินการป้องกันปัญหาดังกล่าวของหน่วยงานต่าง ๆ มีลักษณะตั้งรับและปฏิบัติตามความเคยชิน ขาดความเข้มงวด จริงจัง ทำให้ก่อเหตุได้ง่าย จึงขอให้ดำเนินการ ดังนี้

๑. ให้ทุกส่วนราชการ และหน่วยงานของรัฐทุกแห่งถือปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมาย กฎ และระเบียบต่าง ๆ (law enforcement) อย่างถูกต้อง เคร่งครัด และจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย

๒. ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์) และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม รับไปประสานสั่งการให้สถานที่ราชการ และหน่วยงานของรัฐทุกแห่งที่ยังไม่มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่ดีพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ที่มีความอ่อนไหวต่อการก่อเหตุร้าย ซึ่งจะสร้างความเสียหายและสูญเสียต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน เช่น สนามบิน สถานีขนส่งผู้โดยสาร เป็นต้น จัดให้มีห้องควบคุมระบบรักษาความปลอดภัยที่มีโทรทัศน์วงจรปิดควบคุมตรวจตราเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสถานที่ได้อย่างชัดเจนและทั่วถึง และหากตรวจพบสิ่งผิดปกติต้องสามารถติดต่อสื่อสารกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อเข้าตรวจสอบได้ทันที ทั้งนี้ ให้เร่งดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด โดยอนุมัติในหลักการให้ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างในเรื่องที่เกี่ยวข้องด้วยวิธีกรณีพิเศษได้ตามความจำเป็น

๓. ให้กระทรวงมหาดไทยขอความร่วมมือภาคเอกชนที่เป็นเจ้าของ หรือผู้ประกอบการในสถานที่ที่มีความเสี่ยงและอ่อนไหวต่อการเกิดสถานการณ์ความไม่สงบ เช่น ห้างสรรพสินค้า และโรงพยาบาล เป็นต้น ได้ดำเนินการให้มีระบบรักษาความปลอดภัย เช่นเดียวกับข้อ ๒ โดย ในส่วนภูมิภาคให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเร่งประสานและขอความร่วมมือจากภาคเอกชนเพื่อดำเนินการดังกล่าวต่อไปโดยเร็ว

๔. ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์) รับไปพิจารณาร่วมกับกระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงการคลัง กระทรวงอุตสาหกรรม และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณากำหนดหรือปรับปรุงแนวทาง มาตรการ ตลอดจนกฎระเบียบในการควบคุม ดูแล และตรวจสอบการนำเข้า ครอบครอง และการนำไปใช้ซึ่งสารและวัสดุอุปกรณ์ที่สามารถนำไปประกอบเป็นวัตถุระเบิด ให้เหมาะสม รัดกุม แล้วนำเสนอคณะรัฐมนตรีโดยเร็ว

๕. ให้กระทรวงกลาโหม และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รับไปพิจารณากำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธ และประเภทอาวุธประจำตัวของทหารและตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในเขตชุมชนให้เหมาะสม โดยควรปรับเปลี่ยนประเภทอาวุธปืนกลประจำตัวจากที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเหมาะสมสำหรับใช้ในสนามรบให้มีขนาดเล็กลง พกพาสะดวก มิดชิด แต่มีสมรรถนะการใช้งานใกล้เคียงกับของเดิม

๖. ให้รองนายกรัฐมนตรี (นายจาตุรนต์ ฉายแสง) เป็นเจ้าภาพรับผิดชอบดูแลการดำเนินการเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ สิทธิประโยชน์ ทั้งแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับความเดือดร้อน บาดเจ็บ และเสียชีวิตจากเหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยประสานหารือรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม)

๗. ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายสุรนันทน์ เวชชาชีวะ) เป็นเจ้าภาพรับผิดชอบและประสานงานในการจัดระบบและปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศในเชิงรุก โดยให้หน่วยงานด้านสื่อวิทยุและโทรทัศน์ของรัฐให้การสนับสนุน โดยประสานหารือรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์)

๘. ให้รัฐมนตรีทุกท่านกำชับให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐถือปฏิบัติเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์ และการให้ข้อมูลข่าวสารแก่สื่อมวลชนให้ถูกต้อง ตามระเบียบและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของทางราชการอย่างเคร่งครัด โดยในสวนกลาง ผู้ให้สัมภาษณ์หรือให้ข้อมูลข่าวสารต่อสื่อมวลชนได้ ควรเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงในระดับหัวหน้าส่วนราชการเท่านั้น ส่วนในภูมิภาคให้ถือเป็นหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด ทั้งนี้ ให้รองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม) รับไปพิจารณานโยบายในการให้สัมภาษณ์และให้ข่าวสารกรณีเกิดเหตุการณ์สำคัญ หรือภาวะวิกฤติ แล้วแจ้งกำชับให้ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐถือปฏิบัติ ซึ่งคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว ลงมติเห็นชอบตามที่นายกรัฐมนตรีเสนอ

ที่มา : หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๔/ว๖๒ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘

เคล็ดลับประหยัดพลังงาน

คัดลอกข้อมูลจากเอกสารเคล็ดลับประหยัดพลังงาน ทั้ง...มาคิด จำ...มาเล่า
โดย กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ กระทรวงพลังงาน

ฟัง...มาคิด จำ...มาเล่า

“ภาษาพลาสติก”

ภาษาพลาสติกสำหรับใส่อาหารนั้น ส่วนมากจะใช้เม็ดพลาสติก ๑๐๐% หรือเม็ดพลาสติกที่ผลิตขึ้นใหม่ เป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิต

เม็ดพลาสติกที่ว่านี้ จะสังเคราะห์ได้จากอุตสาหกรรมปิโตรเคมี ซึ่งมีปิโตรเลียมเป็นส่วนประกอบสำคัญ ซึ่งในแต่ละปีเราต้องนำเข้าวัตถุดิบบางส่วนจากต่างประเทศเป็นปริมาณมหาศาลเชียวนะครับ

นอกจากนั้น ในขั้นตอนของการหลอมละลายเม็ดพลาสติกก็ต้องใช้ความร้อนสูงมากและเครื่องจักรต่าง ๆ ยังต้องใช้ไฟฟ้าเป็นพลังงานสำคัญในการขับเคลื่อน นั่นหมายถึงถ้าเราจะได้ภาษาพลาสติกใช้กัน เราต้องใช้พลังงานไฟฟ้าไปจำนวนมหาศาล

ทราบไหมครับว่า กว่าร้อยละ ๘๐ ของเม็ดพลาสติกที่เราผลิตได้ในประเทศ จะถูกนำมาใช้ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์พลาสติกประเภทใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง

รู้อย่างนี้แล้วควรหาหนทางก่อนที่ ลองทบทวนดูสักนิดนะครับว่าเราจะนำมาใช้ประโยชน์อย่างอื่นได้อีกหรือเปล่าครับ

ธรรมเตือนใจ

อาจารย์สุจินต์ บริหารณเขตต์
๒ ตุลาคม ๒๕๖๔

มองมุมมองธรรม

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ด้วยเหตุนี้ ผู้มีจิตนอบน้อมต่อพระรัตนตรัย เมื่อใส่บาตรหรือถวายภัตตาหารในกาลใดก็ตาม มีจิตใจนอบน้อมต่อภิกษุผู้รับเหมือนท่านเป็นพระอรหันต์บุคคล ขณะนั้นจิตไม่เศร้าหมองเลย เพราะไม่ว่าสามเณรก็เป็นพระอรหันต์บุคคลได้ พระภิกษุใหม่ พระภิกษุเถระก็เป็นพระอรหันต์บุคคลได้ ขณะที่จิตนอบน้อมโดยมุ่งตรงต่อพระอรหันต์นั้นเป็นสิ่งขมหวาน ซึ่งมีโอกาสทำได้เสมอ ไม่ใช่ต้องไปชวนชวนทำตามระเบียบอะไรต่าง ๆ เมื่อมีความเข้าใจว่า สงฆ์ คือ หมู่แห่งพระอรหันต์บุคคล ซึ่งสืบเนื่องมาจากพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วถวายให้ด้วยความนอบน้อมเสมอกันกับพระอรหันต์บุคคล ซึ่งแม้จะไม่ใช่ชื่อว่าสังฆทาน แต่ก็ยังเป็นสังฆทานได้

ขณะที่จิตเป็นกุศล ไม่มีโลภะ โทสะ โมหะ การกระทำทางกายก็เป็นกุศล หรือแม้ว่าจากที่เป็นวาจาที่เป็นทางกุศล ถ้าจิตไม่เป็นกุศล กายวาจา ก็เป็นกุศลไม่ได้ เพราะฉะนั้น ขณะที่จิตเป็นไปในทานการให้เพื่อประโยชน์ของผู้รับจริง ๆ ไม่ใช่หวังผลตอบแทนเหมือนการซื้อขายหรือฝากธนาคาร ขณะที่ให้เพื่อประโยชน์ของผู้รับ บางท่านมีจิตที่ผ่องใสมาก รู้ว่าผู้รับได้ประโยชน์จริง ๆ เช่น เสื้อผ้า เครื่องเขียน อุปกรณ์การเรียนที่ให้แก่เด็ก ขณะที่คิดถึงเด็กว่าเขาจะได้ใช้ของใหม่ ๆ สะดวกสบาย ขณะนั้นเป็นจิตที่ผ่องใสที่ไม่ได้หวังผลตอบแทน เพราะฉะนั้น อานิสงส์ก็มาก ไม่ต้องถามใครเลยว่าได้บุญมากไหม เพราะบุญคือจิตซึ่งผ่องใส ไม่มีโลภะ โทสะ โมหะ

บุญกิริยาวัตถุ คือ การกระทำของจิตที่เป็นบุญกุศล มี ๑๐ ประการ คือ ๑) ทานมัย ๒) สีลมัย ๓) ภาวนามัย ๔) อปจายนมัย ๕) เวยยาวัจจมัย ๖) ปัตติทานมัย ๗) ปัตตานุโมทนา มัย ๘) ธัมมัสสวนมัย ๙) ธัมมเทศนามัย ๑๐) ติฏฐชุกกัม

กุศลที่เป็นไปในทานการให้ มี ๓ คือ ๑) ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ ๒) ปัตติทานมัย บุญสำเร็จด้วยการอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่น ๓) ปัตตานุโมทนา มัย บุญสำเร็จด้วยการอนุโมทนาในกุศลที่ผู้อื่นทำ

การให้นั้น เมื่อให้แล้วก็ยังอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่นได้อนุโมทนา การอุทิศส่วนกุศลเป็นปัตติทานมัย และแม้ว่าท่านจะไม่ได้ทำกุศลเอง แต่ท่านยินดีด้วยในกุศลที่คนอื่นทำนั้น ขณะนั้นเป็นกุศลที่เนื่องกับทานเป็นปัตตานุโมทนา มัย เพราะฉะนั้น กุศลที่เป็นไปในทานจึงมี ๓ อย่าง

(อ่านต่อฉบับหน้า)